

اعلام می‌کنیم. هر بار آنها قول می‌دهند که در این خصوص با اسرائیلی‌ها مذاکره کنند و نتیجه را به ما اطلاع دهند اما مدتی می‌گذرد و ما هیچ جوابی دریافت نمی‌کنیم.

هر روز ما با مشکلاتی مواجه هستیم. مواجهه با بیمار و شروع درمان آنها به اندازه کافی به ما استرس وارد می‌کند، اما سربازان اسرائیلی هم استرس ما را دوچندان می‌کنند. صلیب سرخ و برخی سازمان فلسطینی هم اصلا به فکر ما نیستند. در خلال اعتراضات، ما کاملاً بی‌طرف عمل می‌کنیم. وقتی به‌عنوان امدادگر فعالیت می‌کنی، همیشه باید بی‌طرف باشی. اینها ربطی به دینت، عقایدت و فرهنگت ندارد. متأسفانه نظامیان اسرائیلی همیشه به سمت ما گاز اشک‌آور و گلوله‌های پلاستیکی شلیک می‌کنند. یک بار به سمت من گاز اشک‌آور شلیک کردند برای ۱۲ ساعت هیچ کنترلی روی بدنم نداشتیم. نمی‌توانستم بر اعصاب مسلط باشم. آنها به دفعات به سمت من و با همکاری صلیب سرخ شلیک کرده‌اند، چرا؟ تنها به این خاطر که ما داریم به مردم کمک می‌کنیم.

من هیچ پیام خونسناری می‌رسانم نمی‌کنم. من فقط دارم کار بشردوستانه انجام می‌دهم. سربازان ما را می‌بینند. می‌دانند داریم چکار می‌کنیم. آنها همه چیز را درباره ما می‌دانند. با دوربین‌هایشان از ما فیلم می‌گیرند. من هیچ اهمیتی به این مسأله نمی‌دهم، اما آنچه درباره‌اش نگران بودم امنیت برای من و همکارانم است. امنیت که موجب می‌شود ما بتوانیم کارمان را درست انجام دهیم. اگر هم نخواهیم از ایست بازرسی با سرعت رد شویم، نظامیان اسرائیلی سعی خواهند کرد بیمار را با خود ببرند. آنها مسلح هستند اما من کاملاً بی‌دفاعم. علاوه بر این هدف من این است که بیمار را به بیمارستان برسانم. بنابراین باید با آنها همکاری کنم که اجازه دهند من رد شوم. حتی اگر سربازان هیچ فرقی میان امدادگر آمبولانس و یک معترض قایل نباشند در یک نمونه، یکی از سربازان اسلحه‌شان به سمت صورت من گرفت و به سینم‌ام کوفت و گفت: «ما از توخواستیم که به این جاییایی!» من پاسخ دادم که دفتر هماهنگی فلسطینی‌ها من تماس گرفته و درخواست کرده‌اند که به این جاییایی و به مجروحان کمک کنم. من هم مثل هر راننده آمبولانس دیگری، می‌خواستم کمک کنم. کار من همین است. این طور نیست؟ همین طور که داشتم با آن سرباز اسرائیلی جروبوت می‌کردم بیمار در آمبولانس جانش را از دست داد. به ما گفتند که ۲۰۰ متر از ایست بازرسی فاصله بگیریم. در نهایت اقوام مرد فلسطینی به این دلیل که ما نتوانستیم جان آن مرد را نجات دهیم به شدت از ما دلگیر شدند. درست است که من امدادگر آمبولانس هستم، اما در این جا هیچ‌کسی پروتکل آمبولانس را جدی نمی‌گیرد و هیچ‌کسی به امدادگران آمبولانس احترام نمی‌گذارد. در چنین شرایطی چطور می‌توانم جلو بروم و مدموم را نجات دهم. نظامیان اسرائیلی باعث شده‌اند که ما در مقابل هموطنان فلسطینی‌مان سرزنش شده باشیم. از منطقه‌ای که کار می‌کنم معمولاً ۱۰ تا ۱۵ دقیقه طول می‌کشد تا به بیمارستان رام‌الله برسیم. البته اگر همه چیز بر وفق مراد باشد. من در نیولولان در لوزین‌بانا به مدت یک ماه به‌عنوان داوطلب کار کردم و هرگز از آنجا نروم. من موافق نیستم که در آنجا بمانم. آنجا نیروهای پلیس از آمبولانس‌ها محافظت می‌کردند و ما قادر به ماماندن تا ما به بیمارستان برسیم. ما هرگز به‌عجله نرفتیم و از آژیر استفاده نکردیم چون همیشه پشت‌سر خودروهای پلیس حرکت می‌کردیم.

من از سربازان اسرائیلی انتظار ندارم که ما را اسکور کنند و به این که راه را کاملاً به روی من بکشایند، تنها خواهش‌های من از آنها این است که رسیدن من به بیمارستان را تسهیل کنند. بیشتر اوقات، بیماران در آمبولانس من می‌میرند. به این خاطر که نتوانستیم آنها را در محل حادثه به درستی درمان کنیم. دلپیش این است که من نمی‌توانم زیر شلیک گاز اشک‌آور و گلوله پلاستیکی درست کارم را انجام دهم. اگر بگویم از گاز اشک‌آور و گلوله نمی‌ترسم دروغ گفته‌ام. من هم مثل همه انسانم و می‌ترسم. نمی‌خواهم جانم را از دست بدهم. از مردمی که به سمت آمبولانس هجوم می‌آورند می‌ترسم. می‌ترسم که میاد بیمار بیش از اندازه گاز اشک‌آور استشاق کرده باشد.

در جریان حمله اسرائیلی‌ها تلفات زیادی داده‌اند. آمبولانس ما هم دچار خسارت شده است. بارها بارها شیشه‌های آمبولانس را شکستند. گاهی اوقات خسارت مالی به ما وارد کردند. به‌طوری‌که ما حدود ۲۲ هزار دلار تجهیزات و داروهای که در آمبولانس داشتیم را از دست دادیم. آمبولانس هم برای تعمیر شدن نیاز به ۷ هزار دلار پول دارد. در چنین شرایطی چطور می‌توانم کارم را درست انجام دهم!

مصایب امداد در سرزمین مقدس

نظامیان اسرائیلی از روی عمد در کار آمبولانس‌ها اخلال ایجاد می‌کنند

شکست، اما با وجود همه این خطر‌ها، یحیی کارش را دوست دارد و حاضر است جانش را در این راه به خطر بیندازد. یحیی در گفت‌وگویی با شبکه الجزیره درباره کار روزانه‌اش توضیح داده است. او گفته است که هر زمان بیماری را در آمبولانس می‌گذارند تا چه اندازه دقت می‌کنند که به ایست‌های بازرسی برخورد نکنند. او توضیح داده است که چطور مجبور است در میانه تظاهرات مردم و شلیک گازهای اشک‌آور به دل جمعیت بزند و مجروحان را نجات دهد. او توضیح داده که چطور می‌شود همراهان بیمار او را به دلیل این که نتوانسته بیمار را به موقع به بیمارستان برساند به او حمله کرده و او را مورد سرزنش قرار داده‌اند.

یحیی می‌گوید: «به‌عنوان راننده آمبولانس و امدادگر خوب می‌دانم که ۱۰ دقیقه اول مواجهه با بیمار دقیق‌ترین لحظه است، بنابراین وقتی که ۲۰ دقیقه از وقتم در ایست‌های بازرسی تلف می‌شود، آن هم به دلایل خیلی مسخره، می‌توانم بگویم که آنها از قصد این کار را می‌کنند. اسرائیلی‌ها می‌خواهند کار من را با مشکل مواجه کنند. آنها از عمد آمبولانس را نگه می‌دارند. هیچ آرزویی برای جان انسان‌ها قایل نیستند همیشه سعی می‌کنم راه‌های جایگزین را انتخاب کنم. راه‌هایی که سریع‌تر باشد، اما مشکل این است که منطقه‌ای که من در آن کار می‌کنم پر از ایست بازرسی است. در واقع ایست‌های بازرسی این منطقه را احاطه کرده است. تنها دو ایست بازرسی است که به رام‌الله ختم می‌شود و این ایست‌های بازرسی خیلی سختگیر نیستند. با این حال، نظامیان اسرائیلی هیچ توجهی به آژیر آمبولانس نمی‌کنند. وقتی که به ایست بازرسی می‌رسی می‌مانند یک خودرو عادی ما را نگه می‌دارند و بازرسی می‌کنند. آنها هیچ توجهی ندارند که من دارم صافه‌کارم

بیت‌المقدس رانندگی کند) منتقل می‌کند. بیمار باید از یک آمبولانس به آمبولانس دیگری منتقل شود. در این روش ممکن است آلودگی وارد بدن بیمار شود و جانش به خطر بیفتد. طبق قوانین بین‌المللی حقوق بشر، اسرائیل به‌عنوان قدرت اشغالگر مسئول سلامتی و آسایش فلسطینی‌هاست. دسترسی به مراقبت‌های پزشکی در فلسطین مسأله حقوق بشری است، اما اسرائیل اغلب به آن به‌عنوان مشکل امنیتی نگاه می‌کند. طبق آمار سازمان بهداشت جهانی در سال ۲۰۱۶، ۱۷ هزار بیمار از کرانه باختری و غزه درخواست جابه‌جایی کرده‌اند. ۲۲ درصد یا تأخیر خوردند یا در خواست انتقال آنها رد شده است. سازمان بهداشت جهانی عملکرد مجوز صادر کردن اسرائیلی‌ها را «نه شفاف نه به‌موقع» توصیف کرده است.

حتی بعد از دریافت مجوز، دفتر PRCS برای انتقال بیماران فلسطینی باید هماهنگی بسیار دقیقی انجام دهند. به بیمار تنها یک روز قبل اطلاع داده می‌شود که با درخواست انتقال آنها موافقت شده است. طبق گزارش سازمان بهداشت جهانی، برای هماهنگی آمبولانس با اسرائیلی‌ها ۹۰ دقیقه یا حتی بیشتر زمان لازم است. حتی اگر هماهنگی‌ها از قبل انجام شود، ممکن است آمبولانس‌ها به درخواست سربازان ایست بازرسی معطل شوند. این تأخیر ممکن است به قیمت جان بیمار تمام شود. برای آن که تأخیرهای احتمالی کاهش یابد، PRVC روش «پشت سر هم» را اختراع کرده است. به جای انتقال مستقیم با یک آمبولانس فلسطینی که ممکن است در ایست بازرسی اجازه ورود پیدا نکند، آمبولانس فلسطینی بیمار را از کرانه باختری یا غزه سوار و در ایست بازرسی به آمبولانس دیگری (که پستلک زرد اسرائیلی دارد و می‌تواند در تمام

نمونه‌هایی از این موارد است. برای عبور از ایست بازرسی‌های کرانه باختری یا غزه به اراضی اشغالی، هر بیمار باید از اسرائیل برکه اجازه تردد بگیرد. گرفتن این مجوز ممکن است هفته‌ها یا حتی ماه‌ها طول بکشد که باعث می‌شود بیمار وقت بیمارستانش را از دست بدهد. هیچ شاخصی وجود ندارد که چه کسانی واجد شرایط دریافت مجوز هستند. وقتی که درخواست یک بیمار رد می‌شود، اغلب هیچ دلیلی ذکر نمی‌شود.

همچنین زمانی که آمبولانس در ترافیک می‌ماند تا به آن ایست بازرسی برسد هم باید جداگانه در نظر گرفته شود. تنها یک صف می‌تواند به ایست بازرسی وارد و از آن خارج شود. در نتیجه چون چندین صف باید یکی شود، ترافیک به‌وجود می‌آید. مخصوصاً در مواقعی که همه سسر کار می‌روند یا به خانه برمی‌گردند. در مواقع اضطراری و برای جابه‌جایی بیماران می‌توان از آمبولانس‌های PRCS استفاده کرد. در موارد اضطراری، بیماران تنها می‌توانند به بیمارستان‌هایی بروند که در محله خودشان باشند؛ چه کرانه باختری باشد، چه غزه یا شرق بیت‌المقدس. اگر بیمار به درمان خاصی که در آن منطقه وجود ندارد، نیاز داشته باشد، باید فرم درخواست جابه‌جایی برای مأموران اسرائیلی فرستاده شود. سلاله هزاران بیمار از کرانه باختری یا غزه درخواست انتقال به بیمارستان‌هایی را دارند که در اراضی اشغالی قرار دارند؛ جایی که دارای ۶ بیمارستان تخصصی فلسطینی است و خدماتی که ارایه می‌کنند در کرانه باختری یا غزه وجود ندارد. جراحی قلب، دیالیز کودکان و مراقبت‌های آنکولوژی

